

поглед върху Яворовия символ, Яворовия поетически текст, Яворовата поезия. То не е само поглед, способен да издържи тежестта на предшестващите го погледи към Яворовата поезия, ни най-малко не се оказва рязко от-граничено виждане, способно да устои на устойчивия модел, наречен тук „фукоянски“. Замислен като необходимото друго на установената рецепция, дискурсът ни изненадано откри своята съкрушимост, дължаща се именно на амбицията за надредност – т.е. на желанието едновременно да отразява предходните интерпретации и погледи и да ги надмогва. Разбира се, една непосилна амбиция – да се смята, че е възможно независимо, с достолепна „отстраненост“ и надгравдащо да бъде отразена системата чужди отражения. Непосилието ѝ произтича от съвсем простата закономерност, че всеки нов акт на отразяване на чуждите отражения неминуемо попада в тяхната спекулативна система. Това означава, че избраният абдуктивен метод наново трябва да бъде аргументиран, и то – не на базата на евристичните попадения в Яворовата поетическа символика, които могат да се окажат и пропадания в този дълбинен художествен свят. Абдуктивният метод трябва да се преаргументира – и тук стигаме нов парадокс – на базата на своята ограниченост, на своята предимно прагматична насоченост, на характерното за него кошуновено съвкупяване на високите поетови смисли. Аргументирането на тази остро необходима другост би трябвало да разчита вече не на ефектно извлечените семантични резултати от образната система на Яворовата поезия (налице е своего рода авантюристична дързост в употребата на абдуктивния механизъм – подобно на неевклидова геометрия той открива пресечни точки, интертекстуални съотнасяния в поезията на Яворов и там, където според разединения „фукоянски“ поглед те са немислими и просто е абсурдно да съществуват).

Поради всичко това, тъй като представлява (или има претенции да бъде!) отражение от друг, различен порядък, но несъмнено деформация на правилното парадигматично отра-